



Πνευματική Οικοδομή

■ «Οί “τελειωμένοι” θὰ μᾶς σπρώξουν στὸν Παράδεισο»

**«Ἀπὸ σήμερα προσεύχεται γιὰ ἐμένα
ἕνας τοξικομανῆς...»***
«Πολὺ μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός...»

Περπατοῦσα στὴν παραλία τῆς Θεσσαλονίκης ἀπόγευμα πρὸς βράδυ, ὅταν ἕνας τοξικομανῆς μὲ πλησίασε...

Δὲν μοῦ ζήτησε λεφτά, ἀλλὰ μὲ ρώτησε, ἂν μποροῦσα νὰ τοῦ ἀγοράσω μιὰ ροκὰ (καλαμπόκι) ποὺ ἔψηνε κάποιος πιὸ κάτω σὲ ἕνα μικρὸ πάγκο ποὺ εἶχε στήσει.



Τὸν ρώτησα ἂν ἤθελε καὶ κάτι ἄλλο...

Μοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ πάω νὰ τοῦ τὴν ἀγοράσω ἐγώ, ἐπειδὴ χρωστοῦσε στὸν καλαμποκὰ καὶ ἴσως νὰ μὴ τοῦ ἔδινε!

Πῆγα καὶ ἀφοῦ τοῦ τὴν ἔφερα, μὲ ρώτησε ἂν μπορῶ νὰ κάτσω λίγο μαζί του ἢ ἂν ντρέπομαι!...

Τοῦ ἀπάντησα, ὅτι θὰ ντραπῶ, ἂν δὲν κάτσω.

Τότε μοῦ εἶπε τὸ ἔξης ἐκπληκτικό!

«Φίλε, μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἔτσι καταντᾶς! Ὅμως προσπαθῶ ἐδῶ καὶ καιρὸ νὰ κόψω τὰ ναρκωτικὰ γιὰ νὰ μὴν Τὸν στεναχωρῶ! Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὰ καταφέρω, ἀλλὰ ἐπειδὴ μᾶλλον δὲν θὰ ζήσω πολὺ, θέλω ὅταν θὰ πάω μπροστά Του νὰ ἔχω νὰ τοῦ δείξω τὸν ἀγῶνα μου, μήπως καὶ μὲ λυπηθεῖ!».

Ἦμασταν κάπου κοντὰ στὸ ὕψος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου.

Μοῦ λέει: **«Π**ιά κάθε πρωῒ ἀπέναντι καὶ μὲ κοιτοῦν ὅλοι καλά-καλὰ ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι θέλω λεφτά. Ὅμως ἐγὼ πηγαίνω μπροστά στὴν εἰκόνα γιὰ νὰ ζητήσω βοήθεια νὰ

κόψω τὰ ναρκωτικά. Δὲν ἀνάβω κερὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω λεφτὰ νὰ πάρω! (Φιλότιμο!)

Καὶ κάθε βράδυ πάλι πηγαίνω καὶ λέω...: “Δὲν τὰ κατάφερα συγγνώμη”, ἢ λέω...: “Σήμερα κάπως τὸ πάλεψα, εὐχαριστῶ!”».

Ἔζησα στὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στιγμὲς ἀπὸ τὰ Συναξάρια!

Τοῦ ἔδωσα κάτι λεφτὰ καὶ τοῦ εἶπα ἀπὸ αὐριο νὰ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ παίρνει κερὶ, ἀλλὰ νὰ προσεύχεται καὶ γιὰ τὴν δικιά μου ψυχὴ.

Μὲ διαβεβαίωσε, ὅτι τὰ λεφτὰ δὲ θὰ τὰ χαλάσει καὶ ὅτι θὰ τὰ δώσει ὅλα μαζεμένα ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν μπαίνει στὸν πειρασμὸ καὶ τὰ ξοδέψει, καὶ κάθε μέρα θὰ παίρνει δύο κερδιά.

Τοῦ λέω, μὲ λένε Νίκο. **Μοῦ** εἶπε, ὅτι δὲν εἶναι δύσκολο νὰ μὲ θυμᾶται, ἀφοῦ κανεὶς δὲν κάθεταί μαζί του καὶ ἔτσι δὲν ἔχει φίλους καὶ γνωστούς.

Δὲν ρώτησα πολλὰ γι’ αὐτόν. **Δὲν** ἤθελα νὰ νιώσει, ὅτι παραβιάζω τὴν παράξενη ζωὴ του μὲ τὴν ἀδιακρισία μου.

Τὴν ὥρα πού ἔφευγα, μοῦ εἶπε ὅτι χάρηκε πού ἔκατσα μαζί του καὶ ὅτι τοῦ ἔκανε καλὸ ἢ παρέα.

* * *

Τώρα ἐσεῖς πού διαβάζετε αὐτὸ τὸ κείμενο καταλαβαίνετε καλὰ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ὠφελήθηκε!

Πρὶν τὴν συνάντησή μου μὲ αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, εἶχα σκέψεις, ὅτι ὅλη μου ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα ζόρι καὶ ὅτι ὅλο δυσκολίες ἐντιμετωπίζω.

Πάνω πού πήγαινε νὰ μὲ πάρει ἀπὸ κάτω, ἤρθε στὸν δρόμο μου αὐτὴ ἡ ψυχὴ.

Πῶς μετὰ νὰ μὴν πῶ, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει; **Πῶς**;...

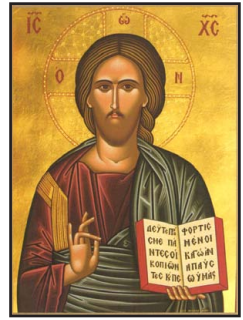
Πολὺ μᾶς ἀγαπάει...

Ἐν τῷ μεταξύ μᾶλλον ἀπὸ σήμερα καὶ γιὰ λίγες τουλάχιστον μέρες, ἓνας τοξικομανὴς προσεύχεται καὶ γιὰ μένα!

Νὰ δεῖτε πού οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιθωρίου καὶ οἱ «τελειωμένοι» θὰ μᾶς σπρώξουν στὸν Παράδεισο!

Κύριος φωτισμός μου!

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, παράξενε φίλε...



Νίκος Β.

(*) Βλ. <http://www.isagiastriados.com/index.php/articles/didaktikes-istories-2/2348-apo-simera-proseyxetai-gia-emena-enas-toksikomanis>. • Επιμέλ. ἡμετ.